

UJ CIMBORA

IRODALMI LAP GYERMEKEK SZÁMÁRA

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **FERENCZY MARGIT.** (FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA)

Itt a Mikulás!

VI. ÉVFOLYAM
27. SZ.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER

1938. DECEMBER
1.

Az édes anyámnak.

Boldog vagyok mikor téged látlak,
Ézt sugom a kacagó virágnak...
Mikor reggel a pacsirta szóba
Bele sír a fülemile-nóta.

Károlyi Lajos.

Hogy írjuk?

Jól figyeljétek meg gyermekek a közölt szavakat, így tanultok meg majd helyesen írni.

cső, csövek, csöves, egycsővű, csőeselék nép, csúcs, csúcsos, csúf, csufol, csuklik, csuklás, már megint csuklasz? Ne csukolj! csuklya, csúnya, csupáncsak, csurran, csusza, csúszik, csúz, csügg, csüng, csügged, nagycsütörtök, csür, csür-csavar.

Kertészkedjünk kis cimborák!

Hó borítja már a kertet. Puha hótakaró alatt álmodnak a rózsabokrok, orgonák, kri-zantémumok.

Pihen a föld, de csak azért, hogy tavaszra új erőt gyűjthessen.

Kis kertészeink is pihenőt tartanak. Nem hiszem, hogy volna egy is köztük, aki az érett magvakat ne gyűjtötte volna össze. Abból is látom, hogy nap-nap után érkeznek a virágmag-küldemények. Mert ugyebár erre emlékeztek? Amennyit tavasszal kap valaki, annyit ősszel vissza kell küldeni. Csak így tudjuk elérni, hogy jövőre azok is kertész-kedhessenek, akik most az idén nem kertész-kedtek.

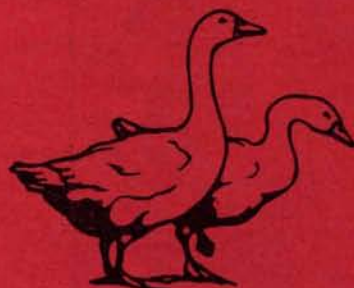
Am arra nagyon ügyeljétek, hogy szeme-tesen ne küldjétek vissza a magvakat, mert az rendetlenségre vallana.

TOBORZÓ.

Nagy örömhírt közlünk a toborzókkal. Azok, akik húsvét óta résztvettek a toborzó-ban és az általuk betoborzott kis cimborá-már fizetett is, karácsonyra egy szép köny-vel kapnak ajándékba.

Ujabb toborzásunk: Fóris Klárka Brassó, toborozta Nagy Pálkát Brassó. — Balogh Dezső Satumare, Schenker Ilcít Satumare.

Kakas úr és Tollász asszonyságék.

Tollász néne és Liba mámi: Jónapot, jó-
napot Kakas uraság!

Kakas úr: Örvendek a szerencsének! Mi-
ben lehetek szolgálatukra!

Tollász néne és Liba mámi: Nagy kérés-
sel jövünk. A Fülencsés-tóban befejeződött
a fürdőzési évszak. Befagyott a tó. Libi-
kéink fáznak. Ha netán volna kiadó lakás,
ól, szívesen kivennénk.

Kakas úr: Éppen van kiadó lakás, a
szerződést megköthetjük, akár rögtön is be-

költözhetnek! Fontos, hogy a rendre és
esendre ügyeljenek. Orát nem szükséges
hozni, mert én minden reggel jelzem a fel-
kelés idejét.

Liba mámi és Tollász néne: Köszönjük
szíves jóságát. Mi nagyon rendes lakók le-
szünk. A feltételeket el is fogadtuk. Most
csak megyünk libikéink után. A viszont-
látásra!

Kakas úr: A viszontlátással!

Mikulás.

Irta: **Mariska néni.**

Újra itt a nagy kucsmás,
drága, öreg Mikulás!
A puttonya telestele,
mindenféle jó csemege:
csokoládé, cukor, halva,
narancs, füge, dió, alma
tölti meg a tetejéig!

Mikulásra most sok járul,
Neki a Szeretet árul,
S narancs, fügét bőven méri.
Hátán puttony, ám kezében
Isten uccse! ha jól nézem:
virgács... hajlós, egyenes —
Ejnye! vajjon kinek szánta?

Akadna oly fiú, lányka,
ki csak erre érdemes?!
No, ha akad, nem cimborá,
köztünk nem volt, s nem lesz soha
engedetlen, rossz gyerek!

A beszélő barlang.

Irta: **Benedek Elek.**

Messze, messze, hegyen túl, völgyön túl, még az üveghegyen is túl, rengeteg erdőben lakott egy oroszlán. Na, hiszen volt nemulass a szegény vadaknak! Addig ölte, addig pusztította, hogy egyszer csak kipusztult a rengeteg erdőben, ami vad volt: evett volna őfelsége, de nem volt mit. A szeme már karikát hányt az éhségtől: s nagy kínjában behuzódott egy barlangba, ott lefeküdt. Gondolta magában, hátha ide betéved bár egy sovány róka.

Hiszzen, nem kellett sokáig várakoznia, mert, amint esteledett, hazafelé ballagott Rókáné komámasszony.

— Ejha, suttogta magában, meglátván a lábnyomokat, micsoda előkelő vendég érkezett, amíg látogatóban voltam tyúkanyónál! Vajjon itt van-e még? Mert, ha itt van, akkor más hazát keresek.

Nem sokáig gondolkozott Rókáné komámasszony: torkaszakadtából kibálni

kezdett: — Hahó, barlang! Hahó, barlang!

Aztán elhallgatott, s merthogy senki sem válaszolt, mondta:

— Ejnye, ejnye, úgylátszik, elfelejtetted az ígéretedet, hogy, amikor hazajövök, felelsz nekem és behívsz. Hát jó, ha nem hívsz, más barlangot keresek magamnak.

Hallotta ezt az oroszlán s gondolta magában: Úgy látszik, a barlang igazán szokta hívni a rókát. Furesa szokás, de ha így van, legyen így, majd hívom én őt a barlang helyett. Nosza, nagyot ordított:

— Gyere, gyere!

Csakúgy zengett, zúgott az erdő, az oroszlán őfelsége ordításától.

— No, megvénültem, mondotta Rókáné komámasszony, de még barlangot beszélni nem hallottam. Tovább egy házzal!

Azzal uccu, úgy elszaladt, hogy a lába sem érte a földet. Oroszlán őfelsége pedig még ma is várja, hogy mikor jön be a barlangba Rókáné komámasszony.

Várhatja.

AZ ARANYKUTATÓ FIUK

Írta: Szakáll Istvánné

Az Uj Cimborá 1935. áprilisában kitűzött regénypályázatán III-ik díjat nyert pályamű.

I.

A lemenő nap fényében lángolt, izzott az egész látóhatár. A napgolyó szikrázva szórta szét a sugarakat s az elszabadult sugárnyalábok nekiszabadult örömmel táncolták körül a hegyeket, a völgyeket, az erdőt, a mezőt és a kis székely falut, mely lent a völgyben fekszik.

Bükkösnek hívják a falut, melyet koszorúzva vesznek körül a hegyek. A falú szeliden símul a hegyek hajlásához, kifli-alakúan kanyarogva. A kifli végét egy hatalmas hegyoldal zárja be: a Barta-hegy. Itt olyan keskeny a völgy, hogy az összeszorult házsorok és a kertek remegnek a hátuk mögött dübörgő vonat vad zakatolásától. A vonat itt sziklák közt kanyarog s azért olyan hangos. A sziklák lábánál szelid, csendes folyócska csörgödez: az Erkedi patak. A faluban a kifli középszeltségében piactér. A piactéren körös-körül eperfák. Eperfák közül kandikál ki az útra a parókia is, három fényes ablakszemével, mintha mindig a napba nézne... Most is esilóg a háztető a lemenő nap rőt fényében... Az udvaron nagy eperfa, alatta kis család. Jobbra a ház mellett évszázados körtefa. Csak hááni jár bele a lélek, no meg pár család cinke fészkelni a lombjai közé. Három papi nemzedéket szolgált ki korán érő ízes gyümölcseivel és madárhangversenyeivel. A jelenlegi pap is, aki ott ül a nagy eperfa alatt, idős ember, három fia pap s a negyedik is papnak készül. Talán az unokái is...? Most itt ülnek az eperfa alatt s a lemenő nap csodás színjátékába gyönyörködnek...

A nagyobbik unoka, Sanyi, már elvégezte a gimnázium első osztályát. Rajongó, álmodozó, szelid fiú. Tágra nyílt szemében ott van az elérhetetlen utáni vágy... Titkokat kereső lelke mérhetetlen bámulattal adózik

a láthatatlan hatalomnak, mely rendezi e pompás színjátékot. Térdei remegnek s talán térdre is borulna a nagy hatalom előtt, ha önrézete engedné.

A másik unoka, Zolti, merész, bátor arcú. Sohasem keres, nem kutat elérhetetlen után, de az elérhető megragadja dacos akarással. Kedves, hizelgő modorával követeli ki az élet-től azt, ami neki, mint gyermeknek kijár. Zolti a ház kedvence és Zoltán is az lesz. Sanyi sohasem kér, ő mindig vár. Várni is fog mindig és álmodni fog... Az élet majd elsuhan mellette... Öreg ember lesz, fehér hajú s akkor is csodára vár. Félre lökik, megdiporják, álmait majd elrabolják, de akkor is, úgy is szeretni fogja az egész világot, mert szíve tele szeretettel, melegséggel. Különbösen eszes, jó fiú. A legjobb tanuló volt az osztályában. Az elvont tárgyak nem nagyon érdeklik, de annál inkább szereti a történelmet, természetrajzot és földrajzot. Valóságos kis természetbúvár, van bogár — lepke — és ásványgyűjteménye. Gyűjti a régi pénzeket, bélyegeket. Szívesen hallgatja a régi meséket, regéket, sőt megpróbál maga is új meséket gyártani. És titokban verseket is ír. Nagyon szereti a szüleit, nagyapját, tanárát, de azok közé tartozik, akik nem tudják ezt a szeretetet kimutatni. Öccse, Zolti, ellentéte ebben is, ő törleszkedik és hizelkedik, nagyon tudja mutatni, ha valamit és valakit szeret.

A nagyapa kedves, mosolygó arcú, őszülő hajú. Talán az ő szemei olyan rajongók és távolba-látók, mint a nagyobbik unokájé. Az élet nagyon megviselte, kilene gyermeket nevelt fel. S ő, akinek az élet-gondok közt soha sem volt ráérő ideje gyermekeivel foglalkozni, most órákat tölt a kis unokáival, velük járja az erdőket, mezőket. Az unokák nagyon szeretik a nagyapjukat, rengeteg mesét tud a letűnt idők mult emlékeiről, várakról, melyeknek ma már romjai se láthatók, de itt voltak a körülöttük lévő hegyeken, hirdetve a múlt idők nagyságát,

lenn a völgyben, görnyedt hátú viskókban élt a jobbágy nép. Az idők teltek-multak. Szelidebb, békésebb élet következett. A várurak levonultak a völgyekbe s ott építették pazar kastélyaikat, de ma már azok is elpusztultak s csak romjaik mutatják a hajdani nagy urak hatalmát. Eltűntek a várromok is, csak a szomszéd szászkézdi vár áll még úgy ahogy, — a letűnt idők mult emlékeként...

Nagyapa éppen ezekről a várakról regél... A gyermekek néma áhitattal lesik ajkáról a szót. Nagyapa most elhallgat s csak a szomszédasszony — Mári néni — orsója pereg halkán... Mári néni itt szokta üres idejét elfonogatni... Most a multakon tűnődnek... A rajongó, távolbalátó gyermekszem látja fenn a hegyeken a büszke várakat... a bástyákon leng a zászló... a várhíd nagy robajjal csapódik le... díszes fegyverzetű sereg vágat ki rajta... Üsd, vágd!... hangzik az öldöklésre biztató vezényszó... vér és vér mindenütt... Az álomlátó, a multbalátó gyermek megborzad... A lemenő nap tovább hanyatlik. Visszaparancsoló napsugarakat küld az elszabadult, rakoncátlan őrtei után, de azok — mint a szófogadatlan gyermekek — tovább táncolnak a hegyeken, erdőkön, mezőkön... A nap utolsót sóhajt s a hegy mögé hanyatlik. Az engedetlen, rakoncátlan napsugarak sápadtan tűnnek el.

Zolti, a kisebbik unoka töri meg a csendet.

— Mondd, nagyapa, hová megy a nap, a hegyen túlra?

— A föld tulsó oldalán fog világítani. Itt éjszaka lesz kisfiam, ott nappal. Látod, ott most lemegy a nap és tovább megy körbe mindaddig, míg hátad mögé kerül... Reggel ott jön fel, akkor itt lesz nappal, ott lesz éjszaka.

— Téved nagyapa! — szól közbe Sanyi — a nap nem jön-megy, az mindig áll, ő a mi naprendszerünk központja, körülötte forog minden, így a mi földünk is és hol az egyik, hol a másik felét fordítja a nap felé.

— Te Sanyi, — fordul a nagy tudóshoz Zolti, — ha a mi földünk forog, hogy van az, hogy mi mégsem esünk bele az égbe?

— Azért, te kis buksi, mert a föld vonzó ereje nem engedi.

— Hát ezt nem értem Sanyi, nem tudnád jobban megmagyarázni nagyapa?

— Hadd el Zolti, ne fáraszd nagyapát, majd megtanulod, ha gimnázista leszel. A tanár úr olyan jól elmagyarázza, ahogy még nagyapa sem tudja, úgy. Még neked is kedved kerekedik forogni.

Nagyapa fellélegzett, a csillagászattan nem nagyon érdekelte. Ő inkább a prédikációi és imái között volt otthon, melyeket halomra írt s melyek ritkán láttak napvilágot, mert a maga gyönyörűségére írt, magáért az írásért s mert megszokta, hogy maga írja az imát, beszédeit.

A hazatérő nyáj kolompja csendült meg az estében... Mári néni utolsót serített s összepakolta a fonását. Hazafelé indult, mert ilyenkor minden asszonymak otthon a helye... jönnek a bárányok, a tehenek... fejni kell. Csak úgy a vállán keresztül szólt oda a két gyereknek.

— Holnap eprészni megyek a Borozdába, jönnek az úrfik?

— Ujjé, de mennyire! — rikoltott a két lurkó s ott helyben el is járták a nagy indián táncot, melyet a szíu indiánok jártak nagy győzelem idején. Eppen a tegnap olvastak róla.

— Nagyapa, jössz?

— Nem, fiam, nekem dolgom van. Mári néni vigyáz rátok, de aztán fogadjatok szót neki. Ő majd mesél nektek, majd elmondja az aranykút történetét és megmutatja az arany forrást is. Ugy-e Mári néni arra mennek? Aztán vigyázzon a fiamra!

— Hogyne, hogyne tiszteletes úr, legyen csak nyugodt.

Sanyi tervezgetett: — Viszünk magunkkal puskát, lepke-hálót, gombostűt, táskát a növényeknek, ugróbotot...

— Ennivaló is kell, Sanyi, — aggodalmaskodott Zolti.

— Ne hozzanak magukkal mást az úrfiak, mint hideg puliszkát és hagymát, az a legpompásabb ennivaló eperszedéskor. No és hozzanak magukkal valami edényt is epernek, hiszen eprészni megyünk. De jókor kell ám felkelni! Vízet ne hozzanak magukkal, mert az arany forrásból fogunk inni.

(Folvtatás következik.)

Találós kép megfejtése.

I. kép. Hasmag Péter és Csámcsám János megirigyelte Pikkard tanár sztratoszféra repülését, elhatározták, hogy ők is sztratoszféra repülők lesznek. Jól bereggeliztek hát utoljára. Ki tudja, hova jutnak vacsorára?

Karácsonyest.

Jókai Mór után.

Színre tette: Bartha István.

(Folytatás.)

(Cszmadiaműhely, ágy, asztal.)

JÓZSI: Édesapám, hát miért nem jöhet haza édesanyám?

JÁNOS MESTER: Jaj, édes fiaskám, te még nem tudod, hogy mi az a halál. Aki meghal, annak nincs már helye ezen a világon. Az ott van fenn a jó Istennél az angyalok társaságában.

PALI: Én, ha a jó Isten volnék, haza engedném anyukát...

JÁNOS MESTER: Jaj, fiaskám, nem szabad ilyeneket mondani. A jó Isten igen nagyhatalmú, ő tudja mit miért tesz... S mi emberek törődünk bele az ő felséges akarójába... Inkább énekeljünk még egyet.

MIND: Krisztus Urunknak áldott születésén... (vagy bármely más karácsonyi ének is jó.)

JÁNOS MESTER: Ugy na, gyermekeim. Most már egészen jól megy. Ha ezüstszőrű báránykát, vagy cukorbabát vettem volna a bolt-

ból, amilyenek most láthatók a kirakatokban, talán jobban örülnének neki... De ne búsuljatok rajta... Ez a szép ének megmarad ám kis buksi fejcskéitekben s onnan nem igen fog kikopni egyhamar. Bezzeg a kis ezüstszőrű báránykával másképp lenne a dolog. Józsi egyszer kétszer belemarkolna a gyapjába... Janika a földre ejtené s aztán mindjárt nem volna bárányka. Nó, a cukorbabáról nem is szólok, annak ép rossz lenne: ham, ham! egy pillanatra bekapnátok s mi maradna belőle?!

GYERMEKEK (nevetnek az apjuk mókáján).

JÁNOS MESTER: Na, hadd hallom, nem felejtettétek még el azt a szép éneket? Krisztus urunknak... (vagy: Mennyből az angyal...)

GYERMEKEK (énekelnek; ének végétével belép a nagyságos úr).

NAGYSÁGOS UR (belép. János mester tisztelettel két fel a háromlábú székről): Kend János mester, a cszmadia, úgy-e?

JÁNOS MESTER: Igenis, szolgálatjára, nagyságos uram! Parancsol egy pár fénymázás topánkát?

NAGYSÁGOS UR: Nem azért jöttem. (Körülszemlél.) De sok gyereke van kendnek...

JÁNOS MESTER: Van bizt, nagyságos uram! Kicsiny is, nagy is. Éppen kilenc. Sok száj, mikor evésre kerül a sor.

NAGYSÁGOS UR: Még több száj, mikor énekelnek.

JÁNOS MESTER (zavarban): Az igaz, nagyságos uram!

NAGYSÁGOS UR: Tudniillik itt fenn van az emeleten a kilenc szobás lakásom s én abban a kilenc szobában se vagyok nyugton, mert a kendtek éneke, akár melyikbe megyek is, mindenikbe behallszik. Eleinte azt gondoltam, hogy csak elhallgatnak egyszer, de ennek se vége, se hossza...

JÁNOS MESTER: Hát mit csináljunk, kérem alássan? Ha az ember szegény ember, olyan mulatságot szerez az övéinek, amelyik legkevesebbe kerül. Ma karácsony estéje van, nagyságos uram! S legalább ilyenkor tanítsam valamire a gyermekeimet, mert máskor úgy se érek rá.

NAGYSÁGOS UR (eltűnődik): Hallja kend, János mester! Én kendet szerencsés emberré akarom tenni. Adjon nekem egyet ide a gyermekei közül; azt fiammá fogodom, felneveltem. Eljár velem utazni külföldre. Lesz belőle úr s idővel a többieket is segítheti.

JÁNOS MESTER (nagy szemeket mereszt. Űstökét vakarja).

NAGYSÁGOS UR: Nó, válasszon kend közülök hamar egyet; aztán menjünk.

JÁNOS MESTER (*kényszeredetten*): Ez a Sándorka. Nó, ezt nem adom! Ez jól tanul; ebből papot akarok nevelni. A második: ez leány. Lány nem kell a nagyságos urnak. A Ferencke: ez már segít nekem a mesterségben. Enélkül nem lehetek el! A Jánoska: lám, lám, ez a nevemre van keresztelve. Nem adhatom oda! A kis Józsi: meg egészen az anyja formája. Mint ha csak ötlet látnám. Ez ne lenne többet a háznál? Nó, most megint leány következik. Ez semmi. Azután meg itt van a Palika. Ó volt az anyjának legkedvesebbje. Oh, szegény asszony, megfordulna a koporsójában, ha ezt idegennek adnám! Nó, ez a kettő még nagyon kicsiny. Mit csinálna velök a nagyságos úr?

NAGYSÁGOS UR: Ej, ej, János mester, de nagyon a szívéhez nőttek...

JÁNOS MESTER: Ez már így van, nagyságos uram. Nem tehetek róla, ha valamennyit egyformán szeretem.

NAGYSÁGOS UR (*aki unja már a dolgot*): Persze, persze...

JÁNOS MESTER: Nó, ponrotyok, válasszátok magatok! Melyiketek akar elmenni, nagy ur lenni; kocsiban járni?... Szóljatok, nó! Álljon elő, aki akar! (*Elérzékenyül.*)

GYERMEKEK (*lassanként mind az apjuk háta mögé húzódnak. Ki kezét, ki lábát, ki bőrkötényét fogja.*)

JÁNOS MESTER (*könnyezve átnyalábolja gyermekeit.*) Édes gyermekeim, kedves kis csemetém... (*Örvendő.*) Nem lehet, nagyságos uram! Nem lehet! Kérjen tőlem akármit a világon, de gyermekemet egyiket sem adhatom senkinek, ha már az Uristen nekem adta őket!

NAGYSÁGOS UR: Lássá kend (*vállat rándít*), János mester! Hanem hát legalább annyit tegyen meg a kedvemért, hogy ne énekeljen többet a gyermekeivel alatt... s fogadja el tőlem ezt az ezer pengőt ezért az áldozatért. (*Kiveszi bőrtárcáját s az ezrest a mester markába gyömöszöli, aki persze kelletlenül veszi el.*) Na, jó éjszakát! (*El.*)

JÁNOS MESTER (*sokáig nézegeti, forgatja a bankót, aztán komoran elzárja a ládába, a kulcsot zsebre vágja*): Ezer pengő! Nem hogy színt láttam volna, de még kimondani sem hallottam ezt a szót: Ezer pengő!

GYERMEKEK (*meglapulva hallgatnak s intik egymásnak a hallgatást.*)

JÁNOS MESTER (*mogorván sétál le s fel. Józsi hozzá somfordál.*)

PALI: Édesapám, énekeljünk még...

JÁNOS MESTER: Nem hallgatsz! Nem takafodsz innét?! (*Szelidebben.*) Nem szabad énekelni! (*Józsit visszatuszkolja a többiek közé. Aztán leül a bankli mellé duzzogva, szabdal, ja-*

Találós kép megfejtése.

II. kép. Nagy tömeg gyült egybe, hogy lássák Csámesám János és Hasmag Pétert, a nevezetes sztratoszféra repülőket.

— A viszontlátásra! holnapután, kis kedden! — integetett bájosan Csámesám úr.

— Eresszétek el a köteleket! — bömbölt most Hasmag úr.

ricskál a dikicscsel... észre se veszi és dudorászgat): Krisztus urunknak ál... (*szájára üt, hanem aztán dühbegurul s nagyot csap a szabódeszkára*): Hát a szegény embernek még ünnepelni se lehessen? Na, ne szomorkodjatok, gyerekek! Viszem vissza azt a gonosz bánatpénzt. Hadd énekeljek én, mikor nekem tetszik; mert az több ezer forintnál! (*Közben kinyitja a ládát, kiveszi a pénzt.*) Nem igaz, gyermekeim?

GYERMEKEK: De bizony igaz, édesapám lelke!

JÁNOS MESTER (*el*).

GYERMEKEK (*vidáman szökdécselnek, hancuroznak*).

JÁNOS MESTER (*belép*): Legyen hála a jó Istennek, de megkönnyebbültem, hogy nincs nálam az a pénz. Gyertek, gyermekek, hadd csokoljalak össze-vissza. (*Ugy is tesz.*) Most pedig álljatok szépen sorba, mint az orgona sípjai s zendítsünk rá arra a szép énekre.

GYERMEKEK (*énekelnek mind valamely karácsonyi éneket*).

(Függöny.)

Találós kép megfejtése.

III. kép. Éljenek a repülők! — Zajong a tömeg. — De mi az? A léggömb a kosárral a magasba emelkedik — s Csámcsám úr meg Hasmag úr a földön csücsülnek, s még a szájuk is nyitva maradt az ámulattól.

Az ám! A híres sztratoszféra repülők úgy bereggeliztek, hogy nem bírta el súlyukat a léghajó-kosár feneké. A léghajó ei is repült a sztratoszférába, de a híres repülők szégyenszemre itthon maradtak.

A kis cimboráknak megfejtette:
Lázár Klára, V. g. o. t.

Árva Juliska.

Írta: Dávid Gabriella.

Egyszer volt, hol nem volt, talán nem is olyan régen, volt egy kicsi falu, abban a faluban egy kicsi leányka, aki alig volt hat éves, már is árva Juliskának hívták.

Árva volt Juliska, nagyon árva. Édesanyját a temető, apját a pálinka, az az átkozott pálinka vette el tőle. Azóta Juliskának nem volt senkije. Házról-házra járt, itt is, ott is nyújtottak neki egy-egy darabka kenyeret, ételmaradékot, talán még elviselt ruháskát is, csak szeretetet, melegséget nem adott neki senki, pedig oh, hogy vágyott utána fázó, didergő kicsi lelke.

Apját ritkán látta, akkor is részegen s ha próbált közeledni hozzá, hogy szitkozódott, hogy káromkodott...

Most is a korezmából jött, jobbra-balra dülöngözött, Juliska már messziről megismerte. „Hátha most az egyetlen egyszer nem kerget el” — ébredt a remény kicsi szívében s felé közeledett: „Édesapám! Édesapám, én va-

gyok a maga Juliskája” — húzta meg bátor-talanul apja kabátjának lelőgó csücskét.

„Juliska, Juliska... pá... pálinka... — jobbra dült — nincs pénz... — balra dült — elfogyott mind... — térde megcsuklik: pénz kell...”

Juliska ismét próbálkozik: „Édesapám, ismerjen meg, én vagyok a maga árvája!” — „Árva?!“ — bök mutatójával homlokára Juliska apja. — „Árva, — dünyögő ismét. — Akkor... akkor... — gondolja magában — akkor senkié! Hisz ez kapóra jött: eladom az árvát s megiszom az árát... — Azzal kézenfogta Juliskát s elindult vele a faluvége felé. Juliska csak ámul-bámul, hogy lehet, hogy az apja nem kergeti el, hanem kézenfogja s viszi. „Talán haza megyünk?!“ „Haza?!“ Dobban meg kicsi gyermekszíve: ott majd nem fogja senki mondani: „Na most menj szépen Juliska s még máskor is kapsz...” — Ott nemcsak addig szabad ülni, amíg a markába nyomják a darab kenyeret. Ott neki is lesz ismét kis kutyája, kis macskája, mint a Rózsi néniék Erzsikéjének... Hálásan szorította meg apja kezét.

De mi az? Hiszen már elhagyták az utolsó házat, hát vajjon hová mennek? — nyílik nagyra Juliska csodálkozó szeme.

A falu határában sátoros cigányok vertek tanyát, Juliska apja egyenesen arra tart. „Hé, vajda — kiáltja öblös hangon egy szekér mellett pipázó nagyhasú cigánynak — csirkét hoztam, fiatal, megveszed-e?” A vajda agyara közé szorítja pipáját, feláll tempósan s Juliska apja felé közeledik, Juliska láttára szélesen elvigyorogja magát: „Hm, aztán mennyit kér érte?”

Juliska kíváncsian néz körül: „Hiszen itt nincs is csirke, de még otthon sincs. Nincs ott hon egyéb sem, az udvart rég felverte a gaz, még az egerek is jobb tanyát kerestek”, s szeretne jót nevetni az alkudozáson s azt mondani: „ne bolondozzék édesapám!” de nincs bátorsága, fél attól a csunya cigánytól, aki olyan furesán néz rá.

Az alku pedig folyik: „százért odaadom, nem drága...” A cigány jól tudja, hogy nem drága, de hát nem azért cigány, hogy meg is adja érte, amit kérnek s ígér ötvenet.

„Ötven lei?! Egy kicsit kevés” — veti oda Juliska apja.

„Nem kevés az!” Hangzik erre egy véresevijogásra emlékeztető hang, amire még a Juliska részeg apja is megrándul s belevágja tanyerét a vajda markába: „legyen utána, kell a pénz, hát odaadom.” A cigány előveszi sallangos bőrzaeszkőjét s kotorászva, mintha csak épen annyi lenne benne, kiszedi az ötven leit s odaadja Juliska apjának.

Juliska szorosabban kapaszkodik apja kezébe, de az durván ellöki magától s már indul vissza ott, ahol az előbb még ketten jöttek.

Szegény kis Juliska, eddig is szenvedtei, de, ami most vár rád, több a szenvedésnél. Kenyernek belét te ezután nem látod, szaraz héját is csak szüköcskén rághatod.

A gonosz cigányasszony megfogta Juliska kezét, majd durván belökte egyik szekéraljába. „Aztán ne bömbölj nekem — ripakodott rá, — mert, ha meghallom a hangod, kicsavarom a nyakadat.” Hallgatott Juliska, hogyne hallgatott volna s mindegyre feltóduló könnyeit szólnélkül lenyelte. Este pedig, mikor a cigánykaraván lármája elült, összekulcsolta kicsi kezét s mélyet fohászkodva, elstutogta esti imáját, amit még édesanyjától tanult:

„Én lefekszem kis ágyamba,
Minden testi koporsómba.
Három angyal fejem felett:
Egyik megőriz engemet,
Másik szememet bezárja,
Harmadik lelkemet várja.

Én Istenem adj nyugodalmas jóéceakat édesanyámnak, édesapámnak; a szegényeknek s az árváknak nyújts segédelmet.“

Ezt imádkozta Juliska napról-napra, hétről-hétre s a jó Isten, ki az árváknak és szegényeknek olyan hűséges gondviselője, Juliskára is kiterjesztette kegyelmét s elküldte érte pásztorát.

Egy este, amint épen végére ért imájának, különös hangokat hallott. Óvatosan dugta ki fejét a ponyva alól, hát mit lát: két csendőr s egy feketeruhás úr beszél a vajdával. A vajda hevesen gesztikulál: „Nálam nincs senki, akárki mondta, rosszul mondta. Nekem nem kell evő, hisz így sem győzöm a sok éhes rajkót...“ A csendőr türelmetlenül dobant lábával. Juliska sejtí miről van szó, most nem őrzi senki, hirtelen lecsúszik a szekérről. Az a jószágos arcú, feketeruhás úr észreveszi, kézenfogja, azzal már viszi is, a vajdát pedig szitkozódó feleségével együtt a csendőrök gondjaira bízta.

Juliska egy napig ült a feketeruhás úrnál, aztán kimentek az állomásra, ott vártak egy keveset, amíg egy csodálatos alkotmány jött. Juliska soha nem látott még olyat, az ő kicsi falujokban nem volt. Azt mondták, hogy az vonat. Először megijedt tőle, amint prüszkölve befutott az állomásra, de aztán csak bátorságot kapott ő is, mikor látta, hogy senki sem fut el tőle, hanem inkább felé futnak. Milyen érdekes is volt, vonaton ülni. A vonat nem ráz úgy, mint a szekér s nem is kergetik le róla, mint otthon, ha néha felmerészkedett egy-egy szekerre.

Sok állomást elhagytak már, de még mindig mentek. Egyszer azonban a feketeruhás úr

azt mondja: „Na Juliska, megérkeztünk.“ Lezálltak, de még akkor sem voltak ott, ahová indultak. Ottan autóbuszba ültek — azt már Juliska is ismerte — s mikor az autóbusból is kiszálltak, egy keveset mentek még gyalog s aztán megálltak egy nagy ház kapuja előtt, ahová be is mentek. Mennyi gyermek volt ott, de mennyi! S mindenik milyen barátságosan nézett Juliskára! Majd a feketeruhás úr bement egy szobába, ahonnan később barátságos arcú néni jöttek ki, Juliskát magukkal vitték, megfürösztötték, tiszta ruhát adtak rá s akkor ismét visszavitték a többi gyerekek közé. Azok körülvették, kérdezősködtek tőle, még babát is nyomtak a kezébe.

Juliska csak ámult-bámult, azt hitte álmodik. Azt hitte, hogy az, ami a cigánytábor óta vele történt, nem más, mint egy futó álom, amiből mindjárt fel kell ébrednie. Hirtelen könny szökött a szemébe.

Egy nagyobb kislány megsimogatta Juliska szomorú arccskáját s meleg hangon vigasztalta: „Ne búsulj Juliska, itt nem bánt téged senki, ide cigányok nem jöhetnek. Lesz neked is meleg ruhád, cipőd, könyved, irkád, gondot visel rád is, mint ránk, az árvaház.

Adjunk egymásnak jótanácsot!

Jolán néni jótanácsaiból.

Juliskának nagy gondja van. Vendégségbe megy hozzá Juci és Magda. Anyukája nincs otthon s neki kell gazdasszonykodni. A kávé el tudja készíteni, de még valami könnyű édességgel szeretne meglepni a barátait, ami azért sok költségbe se kerülne s könnyen elkészíthető.

Nos kis Juliska, itt alant megkapod egy ilyen édesség receptjét. Te is és bármelyik kislány, vagy akár fiú is elkészítheti.

Almákrém receptje: 4 almát tepsiben puhára sütünk, majd szítán átpaszírozzuk. 1 tojás fehérjét kemény habbá verjük, kellő mennyiségű poreukrot adunk hozzá s aztán rendre-rendre belekeverjük az almát, izletesen üvegtálra rendezzük s azon frissen a vendégek elé adjuk. Kekszet, vagy piskótát adunk hozzá.

Tegenyei Balogh Szabó Dezső bácsi jótanácsaiból.

Ablaktisztítás. Néha megtörténik, hogy anyukának nincs ideje ablaktisztításra. Ezt a munkát már III—IV. elemista fiúk és lányok is elvégezhetik anyuka helyett. Könnyen és gyorsan lehet ablakot tisztítani, ha a vízbe kevés *petroleumot* öntünk. Szoktak *ujágpapírral* is gyorsan ablakot takarítani.

JÖN A TÉL!

Irta: VINCZE SÁNDOR.

Elhervadt, megfakult
A mező s rét tája,
Kopár lett az erdő
Valamennyi fája.

Sárgult leveleit
Kegyetlen szeszéllyel
Fagyos szél kergette,
Fújta szerte-széjjel.

Hófelhők borognak
A láthatár felett,
Lomha, sötét varjak
Hirdetik a telet.

Kis madárka búsul
A lombtalan ágon,
Úgy érzi, nincs nála
Árvább a világon...

Siratja a nyarat,
A derűs meleget,
Virágtól pompázó
Enyhe kikeletet.

Nem vagy te kis madár
Világ legárvábbja;
Dalolsz te majd újra
Virágfakadásra...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

De közöttünk vannak
Árvák és szegények...
A kik daltalanul
Szomorúan élnek...

CSÓKÁK, VARJAK.

Irta: TELEKY DEZSŐ.

Hókucsma van a háztetőn...
Hóbunda a kerten, réten...
Fürgeszemű csókák, varjak
Megjelennek vendégképpen.
Rászálltak a kasoldalra,
A tengerit csipegetik.
Néhány kövér arany szemmel
Éhes begyük meg is telik.

Ha megtelik, megpihennek
Behavazott fáknak ágán.
Ha éhesek, megjelennek
Ismét gazdák háza táján.
Ne sajnálja senki tőlük
Azt a néhány szemet — télen!
Hej, mert sokat használtak ők
A szántások idejében.

Barázdákból férget, csimaszt,
Minden károst összeszedtek,
Ezért a nagy segítségért
Bizony bért is érdemelnek.
Különösen, ha az Isten
Jó termést ad jutalomra,
Hű segítő társainkat
Elkergetni vétek volna.

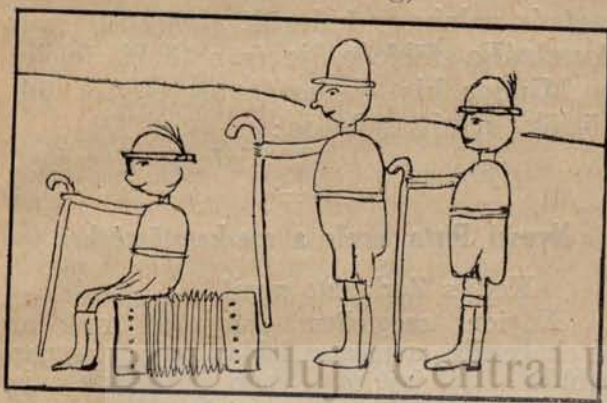
Jöjjetek hát varjak, csókák!
Jogotok van szemet szedni!
Ne éhezzék, ne szenvedjen
Közöttetek mostan senki.
Aztán majd, ha szép tavasszal
Elolvad a jég s hó megint,
Újra együtt dolgozgatunk
Kiki maga módja szerint.

Rajzolgassunk kis Cimborók!

Nagy buzgalommal rajzolgatnak a Kovácsy Pál és Teleky József rajztanárok gyermekrajzkurzusának a növendékei.

Érdekes megfigyelni, hogy ugyanazt a témát, ugyanazt a mesét, hogy dolgozza fel a nagyobb gyermek és hogyan a kisebb.

Az I. számú rajz „A két tót legény meséjéből” (U. C. 1937. jan. 1—10. sz.) azt a jelenetét örökíti meg, amikor a két

tót legény és a harmónikás világgá indulnak s utközben az egyik tót legény véletlenül ráül a harmónikára. A rajzot Nagy

László III. el. ot. készítette. A rajzból a gyermek komoly természetére lehet következtetni — aki nem beszél sokat s látókörébe csak a lényegest fogadja be. Mindent igyekszik stilizálni.

+

Ugyanezt a mesét örökíti meg a II-ik számú kép — amelyet Donogán Juliska II. g. ot. készített. A dekoratív elemek

öt kevésbé érdeklik, inkább a képszerűség, „a figurális ábrák rajzolása”. Művészi vonalakra és egyszerűsége törekszik.

A III-ik kép, az *Irinkó pirinkó aszszony, meg az irinkó pirinkó macska meséjéből* való. Bindácz Mihály II. g. o. t.

rajzolta, aki igyekszik a teret, a távlatot is érzékeltetni. Gondolatait, mondani-valóit mindjárt képszerűen látja.

Ahogy kis cimboráink írnak...

Kedves Szerkesztő néni!

A mi szép, gödöllői házuk udvarán készült ez a kép, s azért nagyszerű, hogy az egész család, apu, anyu, Babszka és én is rajta vagyunk. Így most már mindnyájunkat ismer a szerkesztő néni. Nem

felejttem el büszkén megemlíteni, hogy az én anyukám az, aki a Kerekes Piroska történetét írta az Új Cimborá október 14-iki számában. Minden kis cimborát szeretettel üdvözlünk.

*Bérczes István, II. g. o. t.
és Babszka.*

Édes jó Marcella néni!

A vakációban mindig nagy örömmel vártam az Új Cimborát. Mindig lestem, hogy van-e nekem valami üzenet. Olyan boldog voltam, amikor nekem szólt a válasz. Elvégeztem bizony a jó Isten segítségével a VII osztályt, még pedig elsőnek sikerült letennem az abszolváló vizsgát. Sokat gondolkoztam bizony azon, hogy milyen pályára menjek, a családukból már mindenféle kitelt. (Tudniillik, egy tucaton voltunk testvérek, hatan még élünk.) Én aztán gondoltam egy merészet és nagyot s fényképésznek mentem. Már július óta tanulom a mesterséget. Nagyon boldog voltam, mikor az Új Cimborá az elmúlt számok egyikében közölte az első felvételem, ahol a volt osztálytár-

saimmal és igazgató tanítónénivel vagyunk. De, ha az iskolától hivatalosan meg is váltam, hű látogatója maradok s a Cimborának is hű olvasója.

Ősszel majd küldünk virágmagot is. Egyben küldöm az utolsó szám talalós kérdéseit. Sokat lehet tanulni a talalós kérdésekből. Már rég nem foglalkoztam a tanulással. Egy kicsit „kemény dió” volt. De elészedtem a 7 évi tudományomat és valahogy kiderült, hogy ki volt Ausztrália fölfedezője és a többi felelet is. Minden kis cimborát szeretettel üdvözlök, kezeit csókolja:

Kulesár Erzsébet.

Nyuszi Pista levele a szerkesztőséghez.

Kettes Zerkeszto neni!

Nagyon szegiellem, hogy ki irtak az új cimborába a mézes kádal, meg a szapan habbal. Jaj! jaj! jaj! tenap má a galagonia ciardába is mind eröl beszéltek. Mit tehesekek szegén fejem? Az iskolát elkerültem. Most csak latom, hogy nem lesz belölem semi eben a nehez világban.

Kettes Zerkeszto neni! Tesek meg engedni, hogy az új cimborá olvasok irhasanak nekem egy egy levelet hogy vigasztalodjak meg és hogy tanujak tölük. Nem is tudom mit tehesekek? Erosen szegielem, hogy az új cimborába kiirták nevem.

Evel zárom soraim

Nyuszi Pista.

A szarvas.

Párját keresi a szarvas, az erdők királya. Párja után bög. Messze elhallszik a hangja az erdőrengetegben.

Csak a vadász meg ne hallja, mert puska végre fogja.

Rajzolójátok le ezt a büszke tartású, szép állatot, egyszer, kétszer, ötször, mindaddig, amíg jól meg nem tanultok szarvas! rajzolni.

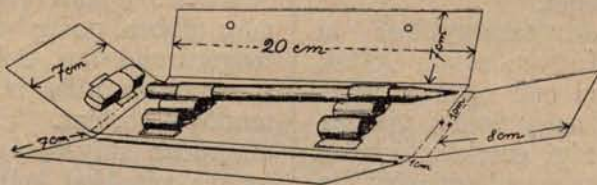
Tolltartó készítése.

Tervezte: Gr. Bethlen Katinka.

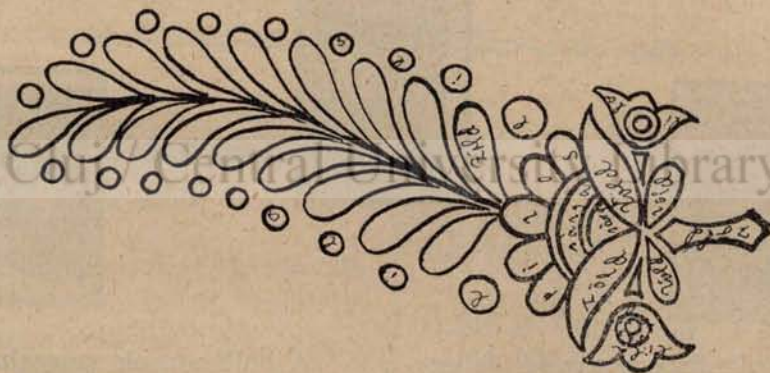
Nagyon kedves karácsonyi meglepetés egy szép tolltartó készítése, akár magatoknak, akár másnak. Lehet színes vászonból vagy posztóból, akár selyemből, vagy düftin anyagból is készíteni. A mellékelt ábra méretei szerint szabjatok. Az anyagot duplán kell szabni és közéjük kartonlapot helyezni, hogy a tolltartónak tartása legyen. Vigyázni

kell azonban, hogy az 1 cm.-el jelölt visszahajtási területre ne kerüljön karton, mert akkor nem lehet jól zárni a tolltartót.

A fedélre a mintát először papírra kopirozzátok le s aztán csak az anyagra. A leveleket zölddel, a virágot pirossal s lilával, közepét sárgával varrjátok, úgy, ahogy a mintán jelezve van.

1. ábra. Kicsinyített alak.

2. ábra. Rendes nagyság. Ebben a formában kell lemásolni indigó-papírral az anyagra.

Jóbarátok levelei.

Írja: Magyar Gyöngyvér.

Nagyvárad, 1935 július 20.

Kedves Attila!

Hogy te milyen leleményes vagy! Tudod-e, hogy egy cseppet sem hervadtak meg a virágjaid? A moha még mindig eléggé nedves volt. A pléhdoboz nagyon jól zárt s nem engedte, hogy a csepegő mohából a legparányibb víz is elillanjon. Enikő olyan boldog volt! Külön köszönöm kedves barátom, hogy gondoltál a huzomra. De most folytatom a kirándulást.

Kérded, hogy mi zúgott a barlangban? Egy patak, ami az egész barlangon keresztül folyik s amint kiért belőle, rövid ut után, hat méter magasból a Kőrösbe esik. Ennek az esése az a szép vizesés, amiről már irtam.

Mikor már jól bent voltunk, egy lépcsőn kellett felmennünk, s egy hidra értünk. Alattunk négy méter mélységben zúgott a víz. Olyan félelmetes volt!... De a csodálatos cseppköalakulatok elfelejtették velünk a félelmet. Különösen szép volt egy kis kápolna. Képzeld el, mintha csak emberi kéz rakta volna össze. Még ajtaja is van és belül oltár. Amint feljebb mentünk, láttuk a betlehemi jászolt... de el sem tudnám sorolni minden figurának a nevét, olyan sok van.

Mire kiértünk, egy óra volt. Szalonnát süttöttünk vörös hagymával. Ez volt az ebéd. Délután sziklát másztunk. De erről majd a következő levélben. Most pedig átadom a szót Enikőnek.

Ölel barátod
Gyözö.

BÉLYEGROVAT.

Rovatvezető: **Dr. Parádi Ferenc.**

A hollandiai cserkészbélyegek.

Az „Uj Cimborá“ idei 18-ik számában bemutattuk a magyarországi (gödöllői) cserkészvilágtáborozás (Jamboree) alkalmával kiadott szép bélyegsorozatot. Legutoljára ilyen nagy cserkészvilágtáborozás Hollandiában volt, 1937-ben. Akkor adták ki az itt látható 3 Holland cserkész bélyeget.

A táborozáson ismét összegyűltek az egész világ cserkészei. Nagyon sokan voltak, akik azelőtt négy évvel már egyszer találkoztak Gödöllőn. Persze nagy volt a viszontlátás öröme, amikor a régi cserkészpajtások minden országból és minden világrészből, fe-

dia az Északi tenger partján fekszik, Belgium, Németország és tenger veszi körül. Nézzétek meg a térképen. Északon egy nagy tó nyulik be mélyen az országba. Ennek helyén valamikor szárazföld volt, de egy nagy árvíz alkalmával a tenger az egész területet elöntötte. Sokan vesztették akkor életüket, még többen pedig vagyoniukat vesztették a tengeráradásban. Sok hollandus került akkor a mi városainkba is. Ez ezelőtt hatszáz esztendővel történt. Hollandia földje azóta is állandóan süllyed, úgy, hogy az árvizek ellen magas gátakkal kell védekezni.

hérek és színesek kölcsönösen elmesélték egymásnak, hogy az eltelt négy év alatt mi minden történt velük. Sokan voltak, akik a régi kis cserkészekből már nagy legényekké cseperedtek és most már ők vezették a kisebb pajtásaikat a táborozásra.

Aki közületek hosszabb időt töltött cserkészvilágtáborban, az ismerheti a vidám táboreti életet. Nappal mindenki szorgalmasan dolgozik, főz, takarít, sportol, felügyel, vagy szépíti a tábort. Estére megélnék a lobogó tábortüzekből megvilágított szabadtéri színpadok, ahol mindenki bemutatja tudományát. Sok taps, nevetés hangzik el az ilyen esti műsoros előadásoknál. Különösen a tréfás jeleneteknek van nagy népszerűségük.

Ki volt közületek cserkészvilágtáborban, vagy esti tábortüznél? Irjátok le az ott látottakat és küldjétek be a szerkesztőségbe. A legjobban sikerült leírást közölni fogjuk a lapban és íróját értékes jutalomban részesítjük. A leírások beküldési határideje 1938. január 1.

A tavalyi világtáborozás Hollandia fővárosa, Amszterdam mellett folyt le. Hollan-

A hollandusok szorgalmasan művelik termékeny földjeiket. Híres virágkertészek. A holland tulipánhagymákat az egész világon ismerik és vásárolják. A gyönyörű tarka tulipánmezők, ahol a hagymákat termelik, nagy területeket foglalnak el. A kertek és mezők között hosszú csatornák kanyarognak, melyekből szélmalomok húzzák a mezőkre az öntözővizet.

A művelt hollandiai városokban kitűnő iskolák és világhírű egyetemek vannak, amelyeket az erdélyi ifjak már évszázadokkal ezelőtt is szorgalmasan látogattak. Kikötővárosaikból hatalmas hajók kelnek útra és viszik a holland árukat a világ minden részébe. Messze Indiában gyarmatai is vannak Hollandiának, melyen szintén szorgalmas termelőmunka folyik. Jellemző a holland népre, hogy a világ tulsó felére került gyarmatosok sem hagyták el otthoni szokásaikat és viseletüket. Ha valaki vasárnaponként meglátogatja a holland gyarmatok falvait, épp olyan öltözetű lányokat és fiukat láthat, mint odahaza. Azt hihetné, hogy otthon van a kis virágzó Hollandiában.

Mikuláskor.

Irta: Főrösváry Ferenc.

Kint hideg volt, csípős decemberi szél süvöltött. Bent a kis szobában meleg, melyet az öreg kandalló árasztott magából. Körülötte ült nagyanyó öreg karosszékében, mellette kis unokák üldögéltek, ki szőnyegen, ki kicsiszéken, és hallgatták nagyanyót. Nagyanyó mesélt. Ugyan miről is mesélhetett ilyenkor? Hát, — mesélt a Mikulásról.

„Egyszer volt, hol nem volt, egy öreg püspök bácsi, olyan öreg volt, hogy haja, szakállá olyan fehér volt, mint a hó. De a püspök bácsinak a lelke is fehér volt ám, még a hónál is fehérebb, mert ez a lélek csak jót tett. Szerette a kisfiúkat és a kislányokat, a szegény néniket, szegény bácsikat, akiknek mindig juttatott valamit pénzes tarsolyából. De legjobban a jó kisfiúkat és kislányokat szerette, akiknek mindig adott ajándékot. A sok kisfiú és kislány viszont szerette a püspök bácsit és úgy mentek utána, mint a báránycák a pásztor után.

Egyszer a püspök bácsi nagyon beteg lett; igen nagy beteg. A doktorok már nem tudtak segíteni rajta és egy reggel a jó Isten magához hívta. Szíriák is a jó püspök bácsit kiesik, nagyok, szegények és gazdagok egyaránt és ettől kezdve elnevezték őt Mikulás bácsinak; imádkoztak hozzá és kérték, hogy onnan fentről az égből küldjön valami ajándékot a jó fiúcskáknak és a jó kisleányoknak. A Mikulás bácsi meghallgatta a sok könyörgést és arra kérte a jó Istent, hogy engedje meg neki azt, hogy legalább egy évben egyszer ajándékot vihessen a jó kisfiúk és jó kisleányok részére. Főleg olyan kisfiúk és olyan kisleányok részére, akik szót fogadtak mindig drága jó szüleiknek, akik a jó Istenhez buzgón imádkoztak minden reggel és minden este és akik szerették a szegényeket, nem sajnáltak tőlük egy pár lejeceket, vagy egy darab kenyerecskét.

— És a jó Isten megengedte a Mikulás bácsinak azt, hogy minden esztendőben egyszer, december 6-án leszálljon a földre megakott puttonyával és titokban dugjon egy-két ajándékot minden jó kisfiú és kisleány cipőskéjébe, vagy párnácskája alá. Persze, késő este, vagy éjjel, amikor a kisgyermek már mély és édes álmukat alusszák...”

Azóta minden évben nagy az izgalom a gyermekek között. Eljön-e a Mikulás és hoz-e nekik valami ajándékot? Ám az is meg-esik, hogy egyiknek-másiknak virgácsot tesz a cipőjébe. De ezt biztosan tudja is az illető.

Ujabb felhívás!

A kiadóhivatal újlag hangsúlyozza az Új Cimborá legutóbbi számában leközzölteteket. Felkérjük a t. előfizetőket és nb. szülőket, sziveskedjenek még egyszer figyelmesen át-olvasni felhívásunkat. Jövőben olyan természetű reklamációkat nem tudunk tekintetbe venni, amelyeknek kiküszöbölésére többször nyomatékosan felhívtuk a figyelmet.

Nem tudjuk eléggé hangsúlyozni és kérni a t. előfizetőket arra, hogy jövőben különösen személyesen ne forduljanak semmi-nemű pénzügyi dolgokkal a szerkesztőséghez, annak nagy elfoglaltsága miatt nincs módjában ilyen természetű ügyekre kitérni. Elő-fizetések, reklamációk ügyével kérjük minden esetben a kiadóhivatalhoz fordulni.

Kérjük a t. előfizetőket (szülőket), ha személyesen óhajtanak fizetni, a szombat dél-utáni fizetés helyett sziveskedjenek bármely nap délelőtt 1/29—1-ig és délután 4—6-ig fel-keresni az Új Cimborá kiadóhivatalát (Cluj-Kolozsvár, Str. Baron L. Pop 3, Minerva-épület, II. em., 22. szoba).

A postai úton történt előfizetéseket a ki-adóhivatal újabb rendelkezések értelmében a lapban nem nyugtázzhatja.

A vidéki előfizetőket kérjük, szivesked-jenek a postautalványt okvetlenül felhasz-nálni és az előfizető nevét és lakását pon-to-san feltüntetni!

A t. megrendelő sziveskedjék a megren-delő-lapot aláírni vagy levelezőlapon kérni a lap küldését.

A kiadóhivatal arra törekszik, hogy ez a kis magyar nevelő-lap hivatása magaslatán állhasson. Ezt azonban csak fegyelmezett, kötelességtudó előfizető tábor útján érhet-jük el!

Terjessze az Új Cimborát!

Találós kérdések.

Miért szalad a nyúl az úton keresztül?
(Mert nem kerülhet a végére.)

Mit csinál a nyúl, mikor a hegy tete-jén áll?
(Völgybe megy.)

Mi pirul holta után?

(A fark.)

FEJTÖRŐ

Nem hiába irtuk, hogy a rejtvényfejtésnek és szerkesztésnek milyen nagy fontossága van, de meg is indult kis cimbóráink között az érdeklődés úgy a megfejtések, mint az újak szerkesztése iránt. Lám, Izsák Ibi, aki már tanítónőképzős és még sohasem foglalkozott rejtvényfejtéssel, most nemcsak megfejtést, de új szerkesztést is küldött be. Úgyszintén Léderer Éva IV. g. ot., Orbán László, Gálffy Gábor, Bálint Erzsike és a többiek.

Keresztrejtvény.

Beküldte *Károlyi Zsigmond*, IV. g. ot. Brassó.

Vízszintes: 1. A gyermekek kedvence. 2. Jó tudni mindenkinek, hogy mi... B. Kérdezzük. 4. Vissza: névelő. 5. Indulatszó. 6. Fa része. 7. Ige. 8. Sav teszi. 9. Szerszám. 10. Női név, ékezet hibával. 11. Idő.

Függőleges: 1. Ugyanaz, mint vízszintes 1. 2. Női név. 3. Harang szava. 4. L-el női név idegesen írva. 5. Lak mássalhangzói. 6. Mikulás bácsi jövetelével van kapcsolatban, visszafelé. 9. Időmutató. 10. Névelő visszafelé.

Földrajzi pótlórejtvény

Beküldték: a *Richter Testvérek* Székelykeresztúr.

—ippa, —rsóva, —lmütz, —rkádia,
—arsó, —azán, —ilah, —elmeczbánya,
—ozsnyó.

A hiányzó betűk sorrendbe rakva egy szép erdélyi város nevét adják.

Beküldte *Turdeán Klárka*, Kolozsvár.

Itt van öt istálló. Helyeztetek beléjük hat lovat, úgy, hogy mindenikbe csak egy jusson.

A jövő számban közöljük a rejtvénytársolás eredményét.

Játék.

Hidas játék a fiúk számára.

Ennél a gyermekek két csoportra oszlanak. A nagyobb csoportnak van egy vezetője. Ezek összefogózkodnak jó erősen, a másik csoport két vagy négy tagból áll. Ezek letérdelnek s ők a Szent Erzsébet hídja. Ezután a vezér mondja:

A.: Ki hídja ez a híd?

Erre a térdelők egyike, a hidas felel:

B.: Szent Erzsébet hídja!

A.: Átalmegyünk rajta!

B.: Vámot veszünk rajta!

A.: Nem bánom én, akár vesztek, akár nyerek, ezt a néhány rongyos csikót átálviszem rajta!

Ekkor csapatával nekiindul a hídnak s a csikókat keresztül igyekeznek vinni. Am a hidas mesterek azon vannak, hogy az átmenők-ből minél több vámot vegyenek. Akit csak tudnak, elfognak, nem eresztik tovább. Ha a lánc elszakad, akik innen maradtak, a hidas mesterek mellé térdelnek s ők is segítenek vámot szedni.

Ez így megy, míg a csikók mind a vámszedőkhöz kerülnek, s a vezető egyedül marad. Ekkor más vezetővel újra kezdődik a játék.

Bélyeggyűjtők részére

szép karácsonyi ajándék a *Philó sportbélyegalbum*, a világ összes sportbélyegeinek a fényképét tartalmazza. Az album ára csak 250 lej. Megrendelhető szerkesztőségünkön keresztül, de a Minerva műintézetnél is, Cluj, Str. Baron L. Pop No. 5.

Kérjük magyarországi előfizetőinket, hogy előfizetési díjaikat, a „*Studium*“ könyvkiadó R. T.-hoz, Budapest, Keckeméti-u. 8. sz., az Új Cimbora számlájára szíveskedjenek befizetni. Új előfizetések ugyanott eszközölhetők.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. — Egyes szám ára 10 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ek., Amerikában 300 lej.

Főmunkatársak:

Teleky Dezső, Coltești.
Simon Sándor, Bacia
Kormos Jenő, Chiend

Minden cikkért a szerzője felelős.